

Raymond Macherot wordt op 30 maart 1924 geboren in de stad Verviers, vlak bij het drielandpunt België-Duitsland-Nederland. Als enige zoon verliest hij op 8-jarige leeftijd zijn vader. Hij wordt opgevoed in een eenvoudige stedelijke omgeving, waar zijn moeder dameslinterie vervaardigt. Al heel gauw gaat zijn belangstelling uit naar tekenen en hij krabbelt er graag op los tijdens momenten van eenzaamheid of in zijn schoolschriften. Als kind leest hij uiteenlopende boeken die een inspiratiebron zullen vormen in zijn latere carrière als striptekenaar: Kuifje in Le Petit Vingtième, Flash Gordon en Prins Valiant in Robinson, Terry en de Piraten in Junior. Hergé, Alex Raymond, Harold Foster en Milton Caniff als inspiratiebronnen... Hoe kan je beter aan een carrière beginnen!

Op 16-jarige leeftijd maakt Macherot de Duitse inval mee en, zoals alle jongeren uit deze grensstreek, is hij bang om te worden ingelijfd bij het Duitse leger. Samen met zijn vriend Maurice Maréchal slaat hij per fiets op de vlucht richting Oostende. Van daaruit zetten zij hun exodus uit het land verder naar het zuiden van Frankrijk, waar hij zich gedurende vier maanden zal vestigen in de buurt van Toulouse. Na zijn terugkeer naar België voltooit hij in 1942 zijn humaniora en gaat hij studeren aan de faculteit rechten van de Universiteit van Luik. In 1945 treedt hij toe tot de Royal Navy, waar hij een jaar lang dient op een mijnenveger langs de Engelse kusten. Na zijn terugkeer in België werkt hij als journalist bij de "Courrier du Soir" van Verviers. Hij vult er regelmatig de rubriek faits divers, maar omdat zijn hoofdredacteur zijn voorliefde voor de schilderkunst kent, wordt hij ook vaak naar plaatselijke tentoonstellingen gestuurd. In december 1949 ontmoet hij Josette Niesen en zes maanden later stappen zij in het huwelijksbootje.

In 1948 werkt hij voor het satirische blad PAN, dat hij voorziet van karikaturen onder het pseudoniem Zara. Daar ziet hij in dat hij van tekenen zijn beroep kan maken en brengt hij een bezoek aan Jacques Martin die in Verviers verblijft. Laatstgenoemde raadt hem aan om humoristische strips te tekenen. Macherot zal realistische tekeningen gaan maken! Hij tekent enkele prenten van een reeks die hij voorlegt aan het blad Kuifje: De witte ruiter. Studio Kuifje neemt hem in dienst, maar vertrouwt zijn serie toe aan Fred Funcken, omdat ze zijn tekenstijl nog niet rijp genoeg vinden. De eerste twee jaar realiseert hij allerlei werken, rubriektitels, redactionele tekeningen enz. Bij het begin van de zomer van '53 tekent hij een dierenverhaal van vier bladzijden, "Missie Kamperfoelie", waarin de hoofdrol is weggelegd voor muizen, ratten en vogels.

De carrière van Macherot gaat pas echt van start met zijn eerste langverhaal: "Chlorophyl tegen de zwarte ratten" dat in 1954 verschijnt in het weekblad Kuifje. Deze invasie van zwarte ratten in de Val Tranquille waar Chlorofyl en zijn vrienden leven, doet de lezers denken aan de Duitse inval van het voorbije decennium. Anthraciet staat aan het hoofd van een rattenleger waar tucht heerst, waar er aanvalssecties zijn, sadistische ondervragingsmethodes, waar invallen worden gedaan met geheime wapens en waar alleenheerschappij over veroverd gebied het streefdoel is. Anthraciet is gluiperig, genadeloos, opvliëgend, cynisch en hatelijk,... wie zou er niet meteen denken aan een karikatuur van de nazidictator? Kort daarna tekent Macherot "Chlorophyl en de samenzweerders", dat in 1955 verschijnt in Kuifje. Anthraciet, de leider van de zwarte ratten die in de vorige aflevering in de gevangenis belandde, wordt bevrijd door een van de zijnen die zijn uiterst geheime wapen wil bemachtigen om zodoende almachtig te worden. Dat is gerekend buiten de sluwe en doortrapte Anthraciet, die zich uitgeeft voor zijn vrijheidsstrijder en zich wil wreken op Chlorophyl en zijn vrienden. Het verhaal zit knap ineen en Macherot hanteert heel vlot het penseel. De catalogus van de personages is verrassend vindingrijk en de invloed van de tekenfilms van Walt Disney is duidelijk merkbaar.

In 1956 laat Macherot de dierenwereld tijdelijk links liggen en gaat hij de verhalen van Le Père la Houle vertellen. De avonturen van een oude zeebonk die toevallig verstrikt geraakt in gangstertoestanden. Na dit maritieme intermezzo brengt Macherot drie nieuwe afleveringen van zijn bekendste serie, "Chlorophyl en de Spoorwegpiraten" in 1957, "Zizanion de verschrikkelijke" in 1958 en "De terugkeer van Chlorophyl" in 1959. De eerste twee titels spelen zich af op een eiland in de Middellandse Zee, Notenschelp, waar de dieren leven in huizen op hun maat, kleren dragen, met de auto rijden, een vorst, een politiemacht en posterijen hebben, een klein paradijs voor dieren met als hoofdstad Le Fourbi! De auteur beleeft veel plezier aan dit verhaal, waarin Anthraciet terugkeert en twee "killers" inhuurt, een steenmarter en een fret, om het eiland in zijn macht te krijgen.

We zien hoe de planteneters de strijd aanbinden met de vleeseters. Het contrast tussen de vriendelijke, naïeve en soms dwaze eilandbewoners en de sluwe en wrede Spoorwegpiraten vormt nogmaals een karikatuur van onze wereld, gezien door de ogen van de auteur. Hij heeft zich trouwens niet geschaamd om het verhaal te larderen met een flinke dosis zwarte humor.

Eind 1959 stort Macherot zich eindelijk op een project waarvan hij al enkele jaren droomt, een detectiveverhaal. Hij heeft de geniale inval om drie personages in één te combineren: de scoutsleider, de kolonel op rust en de amateurdetective. Het resultaat is Harold Wilberforce Clifton, alias de Zingende Reiger met zijn padvindersnaam. Clifton verpersoonlijkt een beetje de heimwee naar Engeland dat Macherot leerde kennen tijdens zijn dienst in de Royal Navy. In de lente van 1961 begint Macherot weer aan de verhalen van Chlorophyl ("De wraak van Anthraciet", "Chloro joue et gagne", "Chlorophyl leidt de aanval"). De auteur tekent een honderdtal prenten, zijn tekenstijl is magisch, Anthraciet is ambitieuzer en vermeteler dan ooit, maar ergens klopt er iets niet. Misschien zit het referendum onder de lezers er voor iets tussen? Deze verkiezing die door de redactie van Kuifje werd georganiseerd onder de jonge lezers, draait rond de grote series van het weekblad. Raymond Macherot bengelt ergens onderaan de rangschikking. Exit dus uitgeverij Lombard.

Eind 1963 kan Macherot niet weerstaan aan de lokroep van uitgeverij Dupuis en sluit hij zich aan bij zijn vrienden Franquin, Will en Morris. Het is uitgesloten dat Chlorophyl zou opduiken in het blad Robbedoes. Na enkele maanden denkwerk doet Poezekat zijn blijde intrede in Robbedoes nr. 1353 van 19 maart 1964. Volgens veel specialisten bereikt de auteur met Poezekat het toppunt van zijn kunnen. Het verhaal speelt zich af in Zooland, waar een Leeuwenkoning heerst die zijn medeburgers verplicht om fruit en pasta te eten, om te vermijden dat ze elkaar gaan verslinden. Een luipaard, de Krompier genaamd, ontsnapt uit de gevangenis en kan zijn vleesetende bestaan niet achter zich laten. Poezekat, die lid is van de geheime politie van de Koning, zal het onderzoek voeren en ontdekt een complot waarvan gouverneur Crunchblott de aanstoker is. Macherot brengt opnieuw een satire op onze beschaving, een mengeling van een politieverhaal en humor, die vaak zwart, sadistisch en wreed is. Dit album geldt vandaag als een meesterwerk, maar bij de voorpublicatie in het blad Robbedoes werd het heel wat minder goed ontvangen: Franquin zei dat het verhaal hem niet beviel. De lezers begrepen het niet en wilden Chlorophyl. Charles Dupuis staat Macherot toch toe om een tweede deel te maken, maar de auteur beslist om Poezekat in de onderste lade te stoppen.

Na dit avontuur brengt Macherot de reeks Snoesje, waarvan het universum op het eerste gezicht sterk lijkt op dat van Chlorophyl, maar dan met heel verschillende personages. De auteur gaat er minder hard tegenaan, de verhalen zijn landelijker en de sfeer poëtischer. Een terugkeer naar de natuur na de stadsavonturen van Clifton en Poezekat. Macherot kan het evenwel niet laten om achter deze harmonie een karikatuur te schetsen van de maatschappij rondom hem, die hij wil ontvluchten in bucolische verhalen die een fantastische wending zullen krijgen. De fantastische verhalen van Snoesje zullen een tiental jaren meegaan, van +/- 1979 tot 1990. De heldin en haar verloofde Taboem staan niet langer centraal in de plot, waarvan het schouwtoneel zich heeft verplaatst naar de heide van Gutaperka. Macherot scheidt een reeks kwaadwillige en gevaarlijke personages die hij manipuleert in een bovennatuurlijke sfeer. Le Bosquet Joyeux heeft definitief plaats moeten maken voor een sombere en soms angstaanjagende winterse sfeer.

Uiteindelijk beseft Macherot dat deze verhalen niet langer aansluiten bij het materiaal dat wordt gepubliceerd bij het begin van de jaren '90. Het blad Robbedoes richt zich niet langer helemaal op jonge kinderen, zoals in de jaren '50-'60. Hij moet toegeven dat het stripverhaal een zaak van volwassenen is geworden. De auteur heeft zijn kinderziel evenwel behouden en beslist eenvoudigweg om zijn pen op te bergen en zijn inktpot te sluiten.

Tot aan zijn overlijden op 26 september 2008 leeft hij in zijn woning in Polleur, waar hij samen met zijn vrouw zijn intrek had genomen in 1959. Het Huis van het Beeldverhaal wil ook hulde brengen aan deze atypische auteur, die overliep van Kuifje naar Robbedoes en tal van verhalen maakte die vooruit waren op hun tijd. Wij laten zijn prenten spreken!